

Dreptul la replică

3 noiembrie 2004

Evelyn Mangîru

Defăimare, denigrare, discreditare, ponegrire, clevetire, jignire, bârfă, ocară, ofensă, insultă, injurie, compromitere – calomnie. Adică, răspândirea unor false acuzații cu intenția premeditată de a defăima pe cineva. Formula magică este: "Știm noi..."

Greu de crezut, dar nu politicienii au inventat această „scurtătură” pentru zdrobirea adversarului. Ei doar au numit-o „character assassination” (asasinarea caracterului) și o practică atunci când „interesul național” o cere – cu preponderență în campaniile electorale. Fotografii compromițătoare, secvențe video deocheate, înregistrări bombă, dezvăluiri senzaționale făcute sau contrafăcute pe primele pagini și la ore de maximă audiență – pe scurt, artilerie grea într-un război al nervilor, total și fără milă. Cine rezistă, mai urcă o treaptă, cine nu, pleacă în concediu de odihnă pe termen nelimitat.

Nici angajații nu sunt inventatorii metodei. Dar s-au gândit să o probeze, așa, măcar „pentru binele colectivului.” Vrei să-l aranjezi cât de cât pe șeful care ți-a tăiat din salariu când te-a prins dormind cu capul pe masă în timpul serviciului? „Soția lui și X-ulescu...” „Dacă nu l-ar fi propulsat știți voi cine...” „Știm noi cum și-a obținut diplomele...”

Dar nici angajatorii nu au fabricat mașinăria. Și-au imaginat însă că dacă funcționează în politică, este posibil să funcționeze și la locul de muncă apolitic. Și „pentru bunul mers al instituției” s-au hotărât să încerce. Nu s-au înșelat. În fond, dezideratele sunt cam aceleași, nu? Puterea, puterea și iar puterea. L-ai citit din prima zi pe „boboc.” De-abia a ieșit de pe băncile facultății, iar acum își dă aere de parcă ar lucra în secție de 20 de ani și mâine va fi propus la șefie. „Vine cu tot felul de sugestii, domnule, face planuri, adoptă un aer de deschizător de drumuri, afișează atâta siguranță și... salută cu atâta tupeu! Nu l-ați văzut ieri cum stătea de vorbă cu directorul? Îl priveam de la fereastră cum mă sapă! Câtă indolență! (Sau insolență? Care era termenul?) Oricum, nu-i merge! Crede el, un fitecine, că îmi va lua locul, după 15 ani de experiență în domeniul managerial? Mai vedem noi! Orice-ar face, țineți-l sub observație și raportați-mi!”

Ai crede că biserica este ultimul loc unde s-ar practica această metodă de înfrângere a celui care se face vinovat de a gândi altfel sau de a-ți bloca drumul în ascensiune. Nu, nici biserica nu a inventat această practică, dar ea s-a strecurat în mijlocul credincioșilor ca un troian extrem de periculos. Infectează într-un ritm rapid componentele de bază ale sistemului de operare și produce de multe ori pierderea definitivă a unor date esențiale. „Cine a vorbit? Fratele X? Mai bine ar tăcea și s-ar preocupa de problemele personale. Nu a ajuns el să ne învețe teologie! Știm noi ce viață are!” „Cine a interpretat versetul în felul ăsta? Sora Y? Mie îmi pare

sincer rău de ea! Are probleme serioase! Eu chiar am încercat să o ajut. Am avut multe discuții cu ea încercând să o aduc pe drumul cel bun. Dar nu acceptă, domnule. Se încapățânează să otrăvească mințile fraților cu tot felul de erezii. Dar știți cum se spune: ‘După roadele lor îi veți cunoaște!’ Numai noi știm ce viață duce!’”

Este peste tot și nicăieri. Încerci să o prinzi, dar îți scapă mereu printre degete. Se multiplică, se amplifică, se diversifică și lovește – mai puternic la fiecare etapă a evoluției ei:

Calomnia

Cea mai veche, cea mai simplă și în același timp cea mai perfidă metodă de atac. După acel „Oare a zis Dumnezeu cu adevărat...?” merită să semene incertitudini, un „Hotărât, că nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (Gen. 3:4, 5). Adam și Eva au ales să creadă calomnia. Și așa a început tragedia pentru familia omenească.

Practica a luat naștere odată cu păcatul. Între îngerul căzut și ținta imposibilă pe care o născocise – să urce pe „muntele adunării dumnezeilor,” să fie „ca Cel Prea Înalt” (locuind în spiritul ființelor inteligente) – stătea Creatorul desăvârșit, plin de dragoste. Și cum poți lua locul desăvârșirii? Insinuând că ea nu există. Inventând imperfecțiuni ale unui caracter impecabil. Inventând calomnia. „Dumnezeu nu este așa cum pare! Ascultați-mă pe mine, *știu* ce spun! Vă manipulează! Încercați să ieșiți de sub controlul Lui și veți vedea cum pune mâna pe bici! Totuși, încercați! Veți reuși! Eu am reușit. Independența merită riscul. Eliberați-vă! Urcați împreună cu mine mai presus de stelele lui Dumnezeu.”

Și de la primul dezacord în armonia cerului, glasul diavolului continuă să răsună în sala de judecată a universului, denigrând Numele lui Dumnezeu. Pentru binele universului și grație dragostei, biciul nu s-a folosit pentru a închide gura Calomniatorului (greacă – *diavbolo*). Dumnezeu a ales campania dragostei pentru eliberarea copiilor Lui prinși în perpetuarea acuzațiilor nefondate. Știa că nu va fi înțeles de la început de cei care acum inventaseră jocul „de-a v-ați ascunselea” printre pomii din grădină. Știa că pentru un timp va trebui să vorbească într-o nouă limbă ca să dezmorțască auzul inimilor și ca să pregătească drumul pentru „ceva mai bun.” Știa ce riscuri Își asumă când a ales să nu răspundă calomniilor prin îndreptarea reflectoarelor asupra Calomniatorului. Dumnezeu dorea ca aceia care Îl urmau, să facă acest lucru nu pentru că fugeau de Satana, ci pentru că erau atrași de caracterul Său. Dumnezeu nu S-a folosit de mijlocul demascării adevăratului nimicitor pentru a Se prezenta într-o lumină bună. El nu scoate în evidență binele, subliniind răul. Nu are nevoie de această metodă și nici nu este proprie caracterului Său, în nici o circumstanță. Binele este bine pentru că este bine, nu pentru că îl vedem în contrast cu răul. Dragostea este dragoste pentru că este dragoste, nu pentru că am cunoscut și ura. Dumnezeu iubește pentru că iubește, nu pentru că vrea să creeze un contrast cu vrăjmășia. Și iubește necondiționat, până la capăt. Nu până la jumătate. Nu până la douăsprezece fără un sfert. Ci 24 din 24. Adică *dă*, nu împrumută. Complet, nu parțial.

Păzitorii biciului

Hristos a venit pentru a ne arăta cum este Tatăl. Și oamenii au văzut și au auzit: „Să nu vă împotriviți celui ce vă face rău... Întoarce și obrazul celălalt... Orișicui vrea să-ți ia haina, lasă-i și cămașa. Dacă te silește cineva să mergi cu el o milă de loc, mergi cu el două. Celui ce-ți cere, dă-i; și nu întoarce spatele celui ce vrea să se împrumute de la tine...”

Dar tabloul acesta nu se potrivea pe pereții inimilor lor nerenăscute. Ce spunea omul acesta nu se potrivea deloc cu ce le spusese Moise: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte...” Ce să facă ei acum cu aceste versete? Și cum să renunțe Itzak la teologia părinților lui tocmai acum, când îl prinsese pe vecinul său furându-i o oaie și urma să primească patru înapoi?

Așa că oamenii au început să caute biciul în mâinile lui Hristos. Iată-L întâlnindu-l pe vameș, iată-L întâlnind-o pe Maria Magdalena, iată-L cum Se-apropie de tâlhar. Trebuie să îl aibă ascuns pe undeva. Să privim cu atenție cum îl scoate și cum lovește, așa „cum a lovit pe Madian la stânca Oreb” (Is. 10:26).

Și într-o zi, pe când erau în templu, chiar au găsit biciul în mâna Lui. În sfârșit, acum va face ceea ce trebuia de mult să facă! Se va comporta în acel mod familiar... Sau nu...

Hristos răstoarnă mesele schimbătorilor, banii se varsă, însăși prezența Lui acuză... Dar nu lovește pe nimeni, pentru că...

„Prin curățirea templului, Isus Și-a anunțat misiunea Sa mesianică și Și-a început lucrarea. Templul acela, înălțat pentru ca Domnul să sălășluiască în el prin prezența Lui, avea ca scop să fie o pildă pentru Israel și pentru lume. Scopul lui Dumnezeu din veacurile veșnice a fost ca fiecare ființă creată, de la serafimul luminos și sfânt până la om, să fie un templu în care Creatorul să locuiască. Din cauza păcatului, omul a încetat să mai fie un templu pentru Dumnezeu. Fiind întunecată și pervertită de rele, inima omului n-a mai dat la iveală slava Celui Sfânt. Dar planul cerului a fost realizat prin întruparea Fiului lui Dumnezeu. Dumnezeu locuiește în corp omenesc și, prin harul salvator, inima omului devine din nou templul Său. Dumnezeu voia ca Templul din Ierusalim să fie o mărturie continuă despre destinul înalt pus în fața fiecărei ființe. Dar iudeii n-au înțeles însemnătatea clădirii la care priveau cu atâta mândrie. Ei nu s-au consacrat pentru a fi temple sfinte ale Spiritului lui Dumnezeu. *Curțile Templului din Ierusalim, pline de zgomot și negustorie nesfântă, reprezentau prea bine templul inimii, întinat de prezența patimilor senzuale și de gânduri nesfinte. Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii, Isus a făcut cunoscută misiunea Lui de a curăța inima de mânjirea păcatului – de dorințele pământești, de plăcerile egoiste și de obiceiurile rele, care strică sufletul.*

„Deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați: Solul legământului, pe care-L doriți; iată că vine, zice Domnul oștirilor. Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului. El va șede, va topi și va curăți argintul; va curăța pe fiii lui Levi, îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul” (Mal. 3:1-3)” (*Hristos, Lumina lumii*, pag. 161, 162).

Dar cine a fost dispus să înțeleagă? După plecarea lui Hristos, și-au așezat mesele la loc, au strâns banii de pe jos și au reluat negustoria cu preț de suflet. Iar biciul? L-au păstrat cu mare grijă ca pe un simbol a ceea ce ar fi putut fi Hristos dacă S-ar fi potrivit imaginii lor despre

Dumnezeu. El s-a transmis din generație în generație, însoțit mereu de teologia forței exercitate în numele binelui universal. Îl mai vedem și astăzi pus la treabă de câte un credincios zelos pentru cauza lui Dumnezeu.

Combustibil pentru calomnie

Teologia biciului – o concepție greșită despre caracterul lui Dumnezeu – a alimentat mereu calomnia ca mijloc de „disciplinare.” Când glasul conceptelor se pierde în nesiguranță, apelăm la melodiile despre viața intimă. Variațiuni moderne pe o temă clasică – „Ascultați-mă pe mine! Știu ce spun. Omul ăsta duce o viață...” În jocul umbrelor asupra reputației celuilalt, argumentele devin plictisitoare. „Ce mai contează dacă am văzut cu ochii mei sau nu, dacă este adevărat sau nu?” Din amestecul „el nu are deloc dreptate pentru că *am auzit eu* ce fel de om este, iar voi trebuie să mă credeți, pentru că *știu mai bine*,” rezultă prăjituri foarte dulci care „alunecă până în fundul măruntaielor” (Prov. 18:8). Și astfel, peste subiectele importante ale acestei vremi – natura Domnului Hristos, caracterul lui Dumnezeu, întreita solie îngerească, lucrarea Domnului Hristos ca Mare Preot în Sfânta Sfințelor, etc. – se trage cortina vorbirii de rău. Ar trebui să ne întrebăm cine are interes să se întâmple așa într-o perioadă în care singura noastră preocupare ar trebui să fie prezentarea adevărului cu privire la marea luptă.

O diferență esențială

„Diferența dintre vorbirea de rău și vorbirea despre cineva care a făcut rău este simplă. Ea constă în... părerea de rău. Acolo unde nu există părere de rău și duh de rugăciune mijlocitoare, avem de-a face cu vorbirea de rău” (Simion Shrock).

„Cine dintre voi este înțelept și priceput? Să-și arate, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii.’ Frații și surorile mele, cum folosiți darul vorbirii? Ați învățat să vă controlați în așa mod limba ca ea să asculte totdeauna de poruncile unei conștiințe iluminate și ale unor sentimente sfinte? Este vorbirea voastră liberă de ușurățate, de mândrie, de răutate, înșelăciune și necurăție? Sunteți fără viclenie înaintea lui Dumnezeu? Cuvintele exercită o putere grăitoare. Prin noi înșine, nu putem să controlăm un mădular nesupus. Singura noastră nădejde este harul divin.

Aceia care studiază cu mult zel cum să-și asigure întâietatea ar trebui mai degrabă să studieze cum să câștige acea înțelepciune care este „întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, fără părtinire, nefățarnică.’ Mi-a fost arătat că mulți pastori au nevoie să aibă aceste cuvinte, imprimate pe tablele sufletelor lor. Cel care Îl are pe Hristos înăuntrul său, nădejdea slavei, va „arăta, prin purtarea lui bună, faptele făcute cu blândețea înțelepciunii” (Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, vol. 5, pag. 175-177).

„Lucrătorii sinceri nu au timp să se ocupe de greșelile altora. Nu ne putem permite să trăim din pleava greșelilor și metehnelor altora. Vorbirea de rău este un blestem îndoit, căzând cu mai multă greutate asupra celui ce spune decât asupra celui ce ascultă. Cel care seamănă semințele învrăjbirii și neînțelegerii culege roadele mortale în propriul său suflet. Înșuși faptul de a căuta răul în alții dezvoltă răul în cei ce privesc. Ocupându-ne de greșelile altora, suntem schimbați după chipul acesta. Însă, *privind la Isus, vorbind despre dragostea Sa și perfecțiunea caracterului Său*, ne schimbăm după chipul Lui. Contemplând idealul măreț pe care l-a pus înaintea noastră, vom fi înălțați într-o atmosferă curată și sfântă – ne vom afla chiar în prezența lui Dumnezeu. Când vom fi acolo, vom reflecta o lumină care va străluci asupra tuturor celor care au legături cu noi” (Ellen G. White, *Divina vindecare*, pag. 492).

Dreptul la replică

Pentru orice calomnie există dreptul la replică – dreptul celui alt de a-și apăra onoarea numelui. Raportul biblic ne arată însă că pentru copiii lui Dumnezeu onoarea propriilor lor nume și-a pierdut complet importanța atunci când au înțeles implicațiile marii lupte și au devenit interesați în primul rând de onoarea Numelui lui Dumnezeu. Ei au înțeles principiul „trebuie ca El să crească, iar eu să mă micșorez” și au ales să trăiască conform lui (Ioan 3:30).

„Te voi lăuda printre neamuri, Doamne! Și voi cânta spre slava Numelui Tău” (2 Sam. 22:50). „Binecuvântați, popoare, pe Dumnezeul nostru! Faceți să răsunе lauda Lui!” (Psalmi 66:8).

Fiecare avem dreptul la replică. Dar replica fiilor și fiicelor lui Dumnezeu va fi întotdeauna spre slava Numelui lui Dumnezeu. În Hristos, noi nu mai avem un nume propriu. Nu avem nimic al nostru cu care să ne lăudăm sau care să apărăm. Singura noastră laudă este Hristos. „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris: „Cine se laudă, să se laude în Domnul”” (1 Cor. 1:30).

Amintiri din Cuvânt pentru „fiica poporului”

„Nu vă vorbiți de rău unii pe alții, fraților! Cine vorbește de rău pe un frate sau judecă pe fratele său, vorbește de rău Legea sau judecă Legea. Și dacă judeci Legea, nu ești împlinitor al Legii, ci judecător” (Iac. 4:11).

„Cine ascunde ura, are buze mincinoase, și cine răspândește bârfelile este un nebun” (Prov. 10:18).

„Omul neastâmpărat stârnește certuri, și pârătorul dezbină pe cei mai buni prieteni” (Prov. 16:28).

„Cine vorbește în chip ușuratic, rănește ca străpungerea unei săbii, dar limba înțelepților aduce vindecare” (Prov. 12:18).

„Când nu mai sunt lemne, focul se stinge; și când nu mai este nici un clevetitor, cearta se potolește” (Prov. 26:20).

„Moartea și viața sunt în puterea limbii; oricine o iubește, îi va mânca roadele” (Prov. 18:21).

„Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură; ci unul bun, pentru zidire, după cum e nevoie, ca să dea har celor ce-l aud” (Efes. 4:29).

„Să nu răspândești zvonuri neadevărate. Să nu te unești cu cel rău ca să faci o mărturisire mincinoasă pentru el” (Ex. 23:1).

Plângătoare pentru morții vii

„Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine, risipește” (Luca 11:23). Fără cale de mijloc.

Calomnia la adresa semenilor noștri este doar o slabă reflectare a calomniei la adresa lui Dumnezeu. Nu numai răzvrătirea conștiință împotriva Lui conduce la calomnierea Lui, ci și indiferența față de cunoașterea adevărului. Când refuzăm sau neglijăm să ne apropiem de Tatăl nostru ceresc pentru a vedea cum este în realitate, dar ne încăpățânăm să ne numim martorii Lui pe pământ și să vestim despre El lucruri pe care doar le-am auzit de la alții, dar nu le-am verificat după modelul berean, devenim ecoul marelui Acuzator, agenții Calomniatorului.

Ca să le vorbim și altora despre Dumnezeu, ca să fim niște martori adevărați de partea Lui, ar trebui să putem spune ca și Ioan: „Ce era de la început, *ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu mâinile noastre*, cu privire la Cuvântul vieții, pentru că viața a fost arătată, *și noi am văzut-o*, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viața care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; deci, *ce am văzut și am auzit*, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți părtășie cu noi. Și părtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos” (1 Ioan 1:1-3).

Însă martorului laodicean i se spune: „**Nu știi!**” Și un martor care nu știe, nu a auzit, nu a văzut cu ochii săi, nu a privit și nu a pipăit cu mâinile sale Cuvântul vieții, dar iese în față ca să dea mărturie, se numește martor mincinos.

Cine închide din când în când radioul, CD-player-ul, televizorul, cine oprește lauda de sine, bârfa, glasul eului, cine tace și deschide Cartea, mai poate auzi încă jalea unui copil al lui Dumnezeu. El plânge cu vorbe pentru fiica poporului de atunci și de acum, prăpădită și acoperită de rușine (Ier. 9):

„’O! de mi-ar fi capul plin cu apă, de mi-ar fi ochii un izvor de lacrimi, aș plânge zi și noapte pe morții fiicei poporului meu! O! dacă-aș avea un han de călători în pustie, aș părăsi pe poporul meu, și m-aș depărta de el! Căci toți sunt niște preacurvari și o ceată de mișei.’ ,Au limba întinsă ca un arc și aruncă minciuna; și nu prin adevăr sunt ei puternici în țară; căci merg

din răutate în răutate, și **nu Mă cunosc**, zice Domnul.’ ,Fiecare să se păzească de prietenul lui, și să nu se încreadă în nici unul din frații săi; căci orice frate caută să înșele, și orice prieten umblă cu bârfeli. Se trag pe sfoară unii pe alții, și nu spun adevărul; își deprind limba să mintă, și se trudesă să facă rău.’ ,Locuința ta este în mijlocul fățarniciei, și, de fățarnici ce sunt, **nu vor să Mă cunoască**, zice Domnul.’ ,De aceea, așa vorbește Domnul oștirilor: «Iată, îi voi topi în cuptor, și îi voi încerca. Căci cum aş putea să mă port altfel cu fiica poporului Meu?» ,...Așa vorbește Domnul oștirilor: «Căutați, și chemați plângătoarele să vină! Trimiteți la femeile iscusite, ca să vină!» Să se grăbească să facă o cântare de jale asupra noastră ca să ne curgă lacrimile din ochi, și să curgă apa din pleoapele noastre! Căci strigăte de jale se aud din Sion: ,Cât suntem de prăpădiți! Cât de jalnic suntem acoperiți de rușine!...’ ,Așa vorbește Domnul: Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui. **Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea gădesc plăcere Eu, zice Domnul.**”
